

Arrest

**nr. 128 367 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIENI en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 augustus 2011 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 27 juni 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 juli 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 11 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 15 juli 2014 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) I.(...), verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 6 augustus 1970 in Nazimabad in Karachi. U behaalde in 1992 een 'bachelor of commerce' aan de universiteit van Karachi. U werkte eerst in een tweedehandsautozaak samen met een partner. In 2005 veranderde u van werk. U ging werken in uw eigen immobiliënkantoor. U bent in 1997 getrouwd met S.(...) I.(...) (OV 6.863.029 en CG 11/20155b). U heeft drie kinderen, I.(...) B.(...), I.(...) Z.(...), A.(...) M.(...) Q.(...). Uw vrouw en uw kinderen zijn hier bij u in België. U kreeg in januari 2011 problemen omdat u een zakenman bent in Karachi. In het verleden had u al eerder kleinere criminele voorvallen meegemaakt zoals het stelen van uw gsm en het stelen van geld. U werd door verschillende onbekende criminelen benaderd die geld van u wilden. Zij dreigden uw kinderen te ontvoeren en uw vrouw te vermoorden. U kreeg schrik en ging met uw familie naar het huis van uw nicht (eveneens in Karachi). U besloot gezien de omstandigheden op advies van uw vriend het land te verlaten. Er werd een smokkelaar gevonden en hij regelde de reis naar Europa. Op 17 augustus 2011 kwam u aan in België en op 19 augustus 2011 vroeg u samen met uw vrouw en kinderen asiel aan.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) nam op 31/05/2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam met het arrest nr. 113048 van 29/10/2013 een gelijkaardige beslissing.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 27 juni 2014 samen met uw vrouw S.(...) I.(...) een tweede asielaanvraag in. Bij terugkeer naar Pakistan vreest u nog steeds onbekende criminele organisaties zoals u reeds bij uw eerste asielaanvraag aanhaalde. U vernam via uw buurman K.(...) dat verdachte personen nog steeds naar u op zoek waren. Bijkomend vreest u de algemene veiligheidssituatie in Pakistan die sinds uw vertrek alleen maar slechter werd en de gebrekkige behandeling voor uw kinderen in Pakistan. U vernam via uw broer en zus dat uw schoonvader overleed in januari 2014. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u een brief van uw advocaat en sociaal assistent neer in verband met uw tweede asielaanvraag alsook artikels over de algemene situatie in Pakistan.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst moet in het kader van uw tweede asielaanvraag worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste asielverzoek baseerde, met name uw vrees voor onbekende en verdachte criminele groeperingen die u en uw familie viseren (Verklaring meervoudige asielaanvraag vraag 15). In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd. U diende geen beroep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Aangezien u in uw tweede asielaanvraag volhardt in het initieel vluchtrelaas, dat op zich geen toekenning van enige beschermingsstatus rechtvaardigde, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet, namelijk de vrees dat uw kinderen ontvoerd zullen worden en dat u en uw vrouw vermoord zullen worden door onbekende personen, omdat u weigerde hen geld te geven, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen omdat deze elementen als 'vreemd' aan de criteria van de Conventie werden beschouwd. Het CGVS kwam

vervolgens ook tot de conclusie dat u niet aannemelijk maakte dat de door u aangebrachte feiten aanleiding zouden geven tot het lijden van ernstige schade overeenkomstig art. 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Bovendien bleek u beroep te kunnen doen op de hulp en tussenkomst van uw eigen autoriteiten, alsook bleek u over een mogelijk intern vluchtalternatief te beschikken mocht u niet langer in Karachi, met uw gezin, willen vertoeven. Deze motieven werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en hebben aldus kracht van gewijsde. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerdere vaststellingen inzake uw asielaanvraag. U verklaart immers nog steeds dat onbekende mannen, criminelen, naar u op zoek zijn en nog bij u thuis zijn langs geweest en 'ergens in het jaar 2012' - zonder dat u dit verder kan preciseren - zijn langsgekomen (Verklaring Meervoudige aanvraag, vraag 15). U wist niet meer of u dit reeds in uw eerste asielaanvraag aanhaalde en wist evenmin wanneer zij precies naar u op zoek waren (Verklaring Meervoudige aanvraag, vraag 15). Echter, gezien uw initiële problemen met deze onbekenden niet konden leiden tot toekenning van enige beschermingsstatus, kan dit ook nu het geval niet zijn.

Verder verwijst u naar problemen met uw familie en schoonfamilie omwille van de handicap van uw kinderen. Jullie zouden gediscrimineerd worden en uw vrouw zou verantwoordelijk worden geacht voor de handicap van uw kinderen (Verklaring Meervoudige aanvragen, vraag 15). Echter, het is opvallend dat u dit nooit eerder verklaarde tijdens uw eerste asielaanvraag of tijdens de terechtzitting bij de RVV, toch wanneer u ervan uitgaat dat u om deze reden met het gezin niet naar Pakistan kan terugkeren. U verwees er telkens enkel naar uw zieke kinderen en de gebrekkige medische zorgen in Pakistan (arrest nr 113048, p. 3-4). Verder is het opvallend dat uw vrouw, die volgens u als schuldige voor de handicap van jullie kinderen wordt aanzien, nooit eerder deze problemen inriep als zijnde een reden voor jullie vertrek uit Pakistan (arrest nr. 113048, CGVS gehoorverslag echtgenote 22/05/2013, p. 7, 9 en gehoorverslag echtgenoot p. 9, 10, 17). Daarenboven zijn deze familiale problemen enkel blote verklaringen van u die u verder nergens hard kon maken.

U legt in het kader van uw huidige asielaanvraag nog enkele documenten voor die aantonen dat uw kinderen niet naar school zouden kunnen gaan in Pakistan omwille van hun handicap, maar hebben geen betrekking op uw problemen en zijn niet verbonden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming (Verklaring Meervoudige aanvragen, vraag 18, zie ook documenten groene map). Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u nochtans wel (!) dat uw kinderen behandeld konden worden in Pakistan (CGVS gehoorverslag echtgenoot 22/05/2013, p. 10, gehoorverslag 22/05/2013, p. 10). Deze documenten betreffen slechts fotokopies waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan en bovendien werden enkele attesten pas opgesteld na uw aankomst in België. Deze kunnen dus op erg eenvoudige wijze verkregen worden en vertonen aldus een gesolliciteerd karakter. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief.

Wat de medische problemen van uw kinderen en uzelf betreft dient verder te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U legt in het kader van uw huidige asielaanvraag nog twee brieven van uw advocaat en uw sociaal assistent neer waarin uw situatie opnieuw wordt beschreven. Er moet worden opgemerkt dat deze documenten in het verlengde liggen van uw eerste asielaanvraag, en dat de argumentatie ervan hierboven werd uiteengezet.

U legt vervolgens ook verschillende artikels over de algemene veiligheidssituatie in uw herkomstregio Karachi. U legde deze documenten voor om aan te tonen dat u en uw familie, naast uw persoonlijke problemen, niet terug kunnen keren naar Pakistan omwille van de algemene veiligheid, maar ze hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie en uw asielrelaas (Verklaring meervoudige aanvragen, vraag 17). Deze documenten kunnen bovendien onderstaande appreciatie van de veiligheidssituatie in uw regio niet ombuigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan toegeschreven aan toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkhwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en Pakistan controlled Kashmir (PoK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen MQM (Muttahida Quami Movement), ANP (Awami National Party), en PPP (Pakistan People's Party) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders. Vooral in de verkiezingsperiode nam het etno-politiek geweld in de stad toe. In het laatste kwartaal van 2013 leidde een doorgedreven veiligheidsoperatie tegen de vermeende daders van dergelijk etno-politiek geweld echter tot een opmerkelijke daling van het aantal politieke moorden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties het doelwit. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In hoofde van uw vrouw S.(...) I.(...) (OV 6.863.029) werd eveneens een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag genomen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel

te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 62 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikel 3 van de Europese Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en machtsoverschrijding, wijst verzoeker erop dat *in casu* de bestreden beslissing werd genomen zonder een gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen volgens verzoeker een schending uitmaakt van de Procedurerichtlijn en artikel 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker verwijst te dezen naar artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/ EG, dat voorziet in de mogelijkheid om specifieke regels te voorzien bij de behandeling van meervoudige aanvragen. Zo is het toegelaten dat de bevoegde instantie afziet van een persoonlijk gehoor en het voorafgaand onderzoek uitsluitend voert op basis van schriftelijke toelichtingen voor zover dat dit geen eerlijk onderzoek in de weg staat. Deze mogelijkheid werd tevens voorzien in artikel 6, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker vervolgt dat deze regels moeten worden toegepast conform de grondrechten vastgelegd in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het recht om gehoord te worden valt onder artikel 41 van het Handvest en dient gerespecteerd te worden bij de toepassing van de Procedurerichtlijn, aldus verzoeker. Hij verduidelijkt dat de Belgische Staat een zekere procedurele autonomie behoudt wanneer zij gebruik maakt van de uitzondering voorzien in artikel 34 van de Procedurerichtlijn, maar dat zij de algemene toepassing van artikel 41 van het Handvest dient te respecteren in het geval zij beslist om een persoon niet te horen. Verzoeker citeert vervolgens uit de Memorie van Toelichting bij de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, waaruit hij besluit dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer bevoegd is om een klassiek interview af te nemen en dat de beslissende overheid, *in casu* het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, degene is die de asielzoeker moet horen om de beschermingsnoden te bepalen. De memorie van toelichting stelt dat alleen wanneer het

mogelijk is een beslissing te nemen op basis van de door de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeelde informatie, de bevoegde instantie, zijnde de verwerende partij, geen gehoor dient af te nemen.

Daarnaast wenst verzoeker te benadrukken dat er in Pakistan sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Hij wijst in dit verband naar en citeert uitvoerig uit een aantal recente rapporten, pers- en internetartikels, waaruit onder meer blijkt dat op 8 juni 2014 een aanslag werd gepleegd tegen de internationale luchthaven van Karachi, die heeft geleid tot de dood van 23 burgers. Verzoeker meent dan ook dat hij in geval van terugkeer naar Rusland (sic) foltering en/of onmenselijke en verendere behandelingen zou ondergaan.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker het document *“Country Information and Guidance. Pakistan: Fear of the Taliban and other militant groups”* van UK Home Office.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De in het middel aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1 A van de Conventie van Genève mist dan ook juridische grondslag.

Daarnaast wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze dit artikel is geschonden. Het oud artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet werd overigens opgeheven bij artikel 17 van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de vreemdelingenwet, de Opvangwet en van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, en de inhoud ervan wordt grotendeels hernomen door het nieuwe artikel 48/6. Derhalve dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.4. Voorts wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift, door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen toepassing werd gemaakt van het adagium *“fraus omnia corrumpit”* doch dat verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen omdat (i) verzoeker opnieuw verwijst naar de elementen waarop hij zich in het kader van zijn eerste asielverzoek baseerde, met name zijn vrees voor onbekende en verdachte criminele groeperingen die hem en zijn familie viseren, en zijn vorige asielaanvraag zowel door het Commissariaat-generaal als door de Raad werd afgewezen omdat deze elementen vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, hij bovendien niet aannemelijk maakte dat deze feiten aanleiding zouden geven tot het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, hij en zijn echtgenote bovendien beroep bleken te kunnen doen op de hulp en tussenkomst van hun eigen autoriteiten en zij tevens over een intern vluchtalternatief bleken te beschikken mochten zij niet langer in Karachi willen vertoeven, (ii) de thans aangehaalde problemen met zijn familie en schoonfamilie omwille van de handicap van hun kinderen slechts blote beweringen betreffen die overigens nooit eerder werden aangehaald, (iii) de documenten die aantonen dat zijn kinderen niet naar school zouden kunnen gaan in Pakistan omwille van hun handicap geen betrekking hebben op zijn problemen en niet verbonden zijn met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en de bewijswaarde van deze documenten bovendien bijzonder relatief is, zoals wordt toegelicht, (iv) de medische problemen van zijn kinderen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, (v) de brieven van zijn advocaat en sociaal assistent in het verlengde liggen van zijn eerste asielaanvraag, (vi) de artikels over de algemene veiligheidssituatie in Karachi geen betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie en asielrelaas en de appreciatie van de veiligheidssituatie in zijn regio niet kunnen ombuigen en (vii) hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordien, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van *“open combat”* of van hevige en voortdurende of onderbroken

gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De argumentatie in het verzoekschrift omtrent het feit dat het adagium "fraus omnia corrumpit" geen toepassing kent in de Belgische rechtsorde is dan ook niet dienstig.

2.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6.1. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

2.6.2. *In casu* wordt verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van

1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

2.6.3. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Zoals verzoeker terecht opmerkt in het verzoekschrift werd deze mogelijkheid voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet."* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen. Verzoeker kan dan ook niet volhouden dat de Belgische Staat geen bijzondere regels heeft bepaald nopens de behandeling van meervoudige asielaanvragen en meer bepaald wanneer het horen in dit kader niet vereist zou zijn. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat in de tekst van de bestreden beslissing dient gemotiveerd te worden waarom de commissaris-generaal een persoonlijk gehoor niet noodzakelijk acht.

2.6.4. Ten overvloede wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet inoverweging nemen van een derde asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemene verwijzing naar artikel 41 Handvest en hij niet concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag. De Raad stelt vast dat verzoeker alle elementen ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag kon toelichten in de 'Schriftelijke verklaring meervoudige asielaanvraag' (administratief dossier, stuk 7). Verzoeker toont op generlei wijze concreet aan welke van zijn in het kader van onderhavige asielaanvraag afgelegde verklaringen of neergelegde documenten verduidelijking zouden behoeven in een persoonlijk gehoor door het Commissariaat-generaal. Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot een theoretische discussie die niet tot hervorming van de bestreden beslissing kan leiden.

2.6.5. Tot slot kan niet worden ingezien op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding en verzoeker licht dit evenmin toe.

2.7.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede asielaanvraag vooreerst steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet en dat zijn verklaringen, namelijk dat hij vreest dat zijn kinderen ontvoerd zullen worden en dat hij en zijn vrouw vermoord zullen worden door onbekende personen omdat hij weigerde hen geld te geven, volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet. In 's Raads arrest nr. 113 048 van 29 oktober 2013 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

"1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift aan dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en Nederlandstalige kamers. Zij vragen de zaak naar de algemene vergadering van de Raad te verwijzen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

1.2. Het is niet aan verzoekers om te vragen dat een zaak door de algemene vergadering zou behandeld worden. Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren. Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat (i) hun problemen geen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, en (ii) zij onvoldoende aannemelijk maken dat zij bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, gelet op o.a. het feit dat: a) zij niet aantonen dat er in hun land van herkomst geen betekenisvolle bescherming voor hen is, b) zij geen elementen aanbrengen die aantonen dat zij zich niet in een andere regio van Pakistan

zouden kunnen vestigen en c) zij niet afkomstig zijn uit de regio ten noordwesten van Pakistan waar er een uiterst lokaal conflict gaande is.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot bovenstaande vaststellingen te besluiten duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij beperken zich in verzoekschrift louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het beknopt uiteenzetten van enkele theoretische beschouwingen, en het op algemene wijze ontkennen van de vaststellingen van de bestreden beslissingen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers' asielrelaas, te ontkrachten.

1.3. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van verzoekers redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land blijven.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen, doch het gaat om een uiterst lokaal conflict en gezien verzoekers niet uit deze regio afkomstig zijn, staat dit conflict hun terugkeer naar Pakistan niet in de weg.

Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen elementen bij die deze vaststelling weerlegt of ontkracht.

1.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.4. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers niet in staat om aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan."

(...)

1.4.1. In casu blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partijen niet aantonen dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 september 2013, wijzen verzoekende partijen er op dat geen rekening werd gehouden met hun zieke kinderen waardoor er voor hen in Pakistan geen intern vluchtalternatief is. Zij wijzen er tevens op dat er geen bescherming mogelijk is, en Karachi een gevaarlijke stad is, wat blijkt uit de dood van een neef nadat hij vier jaar in Saudi-Arabië had gewerkt. Verzoekende partijen lichten toe dat ze in augustus jongstleden een aanvraag 9ter indienden.

1.4.3. Verzoekende partijen gaan er vooreerst aan voorbij dat "hun problemen geen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, en (ii) zij onvoldoende aannemelijk maken dat zij bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, gelet op o.a. het feit dat: a) zij niet aantonen dat er in hun land van herkomst geen betekenisvolle bescherming voor hen is, b) zij geen elementen aanbrengen die aantonen dat zij zich niet in een andere regio van Pakistan zouden kunnen vestigen en c) zij niet afkomstig zijn uit de regio ten noordwesten van Pakistan waar er een uiterst lokaal conflict gaande is."

Zij ontkrachten met het betoog dat geen rekening werd gehouden met hun zieke kinderen waardoor er voor hen geen intern vluchtalternatief is evenmin dat zij "in hun verzoekschrift geen valabele argumenten bij(brengen) die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij beperken zich in verzoekschrift louter tot het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het beknopt uiteenzetten van enkele theoretische beschouwingen, en het op algemene wijze ontkennen van de vaststellingen van de bestreden beslissingen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers' asielrelaas, te ontkrachten."

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Het enige argument ter terechtzitting van verzoekende partijen om te weerleggen dat er in hun hoofde een intern vestigingsalternatief is, is de ziekte van hun kinderen. Verzoekende partijen, die beiden hoogopgeleid zijn en voldoende financiële draagkracht hebben (gehoorverslag verzoeker p. 4-5; gehoorverslag verzoekster p. 5), tonen op deze wijze niet aan dat er voor hen geen intern vestigingsalternatief is, temeer zij evenmin aantonen geen of niet voldoende beroep te kunnen doen op bescherming van hun autoriteiten in hun land van herkomst.

Immers, uit niets blijkt dat ze als Pakistaans onderdaan geen medische zorgen zouden krijgen in hun land van herkomst, behoudens de plaats waar ze vandaan komen. Verder wijst de Raad er op dat overeenkomstig artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet de Raad niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of verzoekende partijen aan een ziekte lijden die een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of ze een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoekende partijen dienen zich inzake de beoordeling van dergelijke medische problemen te richten tot de geëigende procedure, wat ze klaarblijkelijk ook gedaan hebben.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partijen in een andere provincie in Pakistan over een intern hervestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen met hun argumentatie dat Karachi een gevaarlijke stad is, wat blijkt uit de dood van een neef nadat hij vier jaar in Saudi-Arabië had gewerkt, geenszins het tegendeel aan.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Pakistan.

(...)"

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgeleggen.

2.7.2. Verzoeker stelt in het kader van zijn tweede asielaanvraag nog steeds onbekende criminele organisaties te vrezen, zoals hij reeds bij zijn eerste asielaanvraag aanhaalde. Hij vernam via een buurman dat verdachte personen nog steeds naar hem op zoek waren. Bijkomend vreest verzoeker de algemene veiligheidssituatie in Pakistan die sinds zijn vertrek alleen maar slechter werd en de gebrekkige behandeling voor zijn kinderen in Pakistan. Hij vernam via zijn broer en zus dat zijn schoonvader overleed in januari 2014. Tevens verwijst hij naar problemen met zijn familie en schoonfamilie omwille van de handicap van zijn kinderen.

Ter staving van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker enkele documenten voor die moeten aantonen dat zijn kinderen niet naar school kunnen gaan omwille van hun handicap, alsook een brief van zijn advocaat en sociaal assistent in verband met zijn tweede asielaanvraag en artikels over de algemene situatie in Pakistan.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van

een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.7.3. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoekers verklaringen en de door hem bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten dat (i) zijn problemen geen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, en (ii) hij onvoldoende aannemelijk maakt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, gelet op onder andere het feit dat: a) hij niet aantoonde dat er in zijn land van herkomst geen betekenisvolle bescherming voor hem is, b) hij geen elementen aanbrengt die aantoont dat hij zich niet in een andere regio van Pakistan zou kunnen vestigen en c) hij niet afkomstig is uit de regio ten noordwesten van Pakistan waar er een uiterst lokaal conflict gaande is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen waar wordt geoordeeld dat (i) het gegeven dat hij naar aanleiding van zijn huidige asielaanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt op zich niet van die aard is om afbreuk te doen aan de eerdere vaststellingen inzake zijn eerste asielaanvraag, (ii) de thans aangehaalde problemen met zijn familie en schoonfamilie omwille van de handicap van hun kinderen slechts blote beweringen betreffen die overigens nooit eerder werden aangehaald, (iii) de documenten die aantonen dat zijn kinderen niet naar school zouden kunnen gaan in Pakistan omwille van hun handicap geen betrekking hebben op zijn problemen en niet verbonden zijn met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en de bewijswaarde van deze documenten bovendien bijzonder relatief is, zoals wordt toegelicht, (iv) de medische problemen van zijn kinderen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, (v) de brieven van zijn advocaat en sociaal assistent in het verlengde liggen van zijn eerste asielaanvraag en (vi) de artikels over de algemene veiligheidssituatie in Karachi geen betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie en asielrelaas en de appreciatie van de veiligheidssituatie in zijn regio niet kunnen ombuigen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. De motivering dienaangaande blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is om een veelheid aan bronnen, dat

hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordien, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Noch uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier, noch uit de door verzoeker geciteerde reisadviezen – die overigens slechts gericht zijn aan Britse/Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Pakistan te reizen, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Pakistaanse nationaliteit bezitten –, persartikels en rapporten kan blijken dat het gewapend conflict in de noordwestelijke regio's van Pakistan zich uitstrekt naar de andere regio's van het land en dat ook elders in het land burgers actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de vorm van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon ten gevolge van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt aldus geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De vaststelling dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen en het feit dat er zich na de verslagperiode van de informatie vervat in het administratief dossier onder meer in Karachi een aantal incidenten hebben voorgedaan, verandert immers niets aan het gegeven dat het geweld in deze provincie actueel niet de vereiste omvang en intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers, zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, is de veiligheidssituatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen MQM (Muttahida Quami Movement), ANP (Awami National Party), en PPP (Pakistan People's Party) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders. Vooral in de verkiezingsperiode nam het etno-politiek geweld in de stad toe. In het laatste kwartaal van 2013 leidde een doorgedreven veiligheidsoperatie tegen de vermeende daders van dergelijk etno-politiek geweld echter tot een opmerkelijke daling van het aantal politieke moorden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties het doelwit. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die

terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

2.9. Waar verzoeker in fine vraagt om, in subsidiaire orde, de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1,

2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS